

Ewa Stawicka

31. Europejska Konferencja Prezesów
- Wiedeńskie Spotkania Adwokatów
(pod auspicjami Austriackiego
Federalnego Stowarzyszenia
Adwokatów) oraz Posiedzenie Stałej
Komisji CCBE i Komitetu PECO,
Wiedeń 27-29 lutego 2003 r.

Palestra 48/3-4(543-544), 183-184

2003

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach
dozwolonego użytku.

SYMPOZJA KONFERENCJE

31. Europejska Konferencja Prezesów – Wiedeńskie Spotkania Adwokatów (pod auspicjami Austriackiego Federalnego Stowarzyszenia Adwokatów) oraz Posiedzenie Stałej Komisji CCBE i Komitetu PECO Wiedeń, 27-29 lutego 2003 r.

Mimo że Wiedeń już od kilkudziesięciu lat pod koniec karnawału gości prezesów europejskich rad, stowarzyszeń i organizacji adwokackich na ich dorocznym spotkaniu, a także pomimo faktu, że spotkania takie od dawna splatane są bliskim terminem z posiedzeniami Stałej Komisji (*Standing Committee*) CCBE oraz Komitetu PECO – narady, które odbyły się w stolicy Austrii w lutym 2003 roku, niosły w sobie sporo nowych elementów. Ich organizatorzy i uczestnicy mieli bowiem świadomość, że odbywają się one w interesującym historycznie momencie, poprzedzającym być może rychłe poszerzenie Unii Europejskiej o kolejnych dziesięć państw.

Adwokat Stanisław Rymar reprezentujący polską palestrę na naradzie przewodniczących organizacji adwokackich, był tam zarazem przedstawicielem kraju o najwyższej liczbie praktykujących prawników spośród wszystkich państw ubiegających się o członkostwo w Unii. Polska, ze swymi czterdziestoma milionami ludności jest zarazem poważnym potencjalnym źródłem klienteli dla tych adwokatów zachodnioeuropejskich, którzy zainteresowani są prowadzeniem praktyki transgranicznej. Prezes Naczelnej Rady Adwokackiej był więc tym atrakcyjniejszym interlokutorem dla delegatów licznych innych narodowych palestr oraz międzynarodowych stowarzyszeń. Szczególnie konkretny wymiar miały rozmowy z władzami austriackiego samorządu adwokackiego, w szczególności z dr. Gerhardem Benn-Iblerem, od kilku miesięcy sprawującym funkcję Prezydenta ogólnokrajowej organizacji zrzeszającej przedstawicieli palestr. Tematy związane ze spodziewaną akcesją poruszane były również w licznych kularowych rozmowach Prezesa NRA z przewodniczącymi izb adwokackich działających w sąsiednich krajach Europy Środkowej. Zupełnie szczególnie i niezwykle miłym, choć całkowicie pozaprawnym polskim akcentem konferencji było zapewnienie przez organizatorów wszystkim jej uczestnikom możliwości zwiedzenia wystawy zatytułowanej „Skarbiec Polski”. W Narodowym Muzeum Sztuki w centrum Wiednia ma bowiem miejsce czasowa ekspozycja (urządzona w znacznym stopniu dzięki staraniom

tamtejszej Ambasady RP), ukazująca poprzez obrazy i rzeźby najważniejsze momenty z dziejów Polski, zwłaszcza zaś te, które – jak Odsiecz Wiedeńska Jana III – miały kluczowe znaczenie również dla losów Europy.

Oficjalna część wiedeńskiej narady poświęcona była przede wszystkim tematyce związanej z projektowaną Konstytucją Europejską. Dyskutanci podkreślali konieczność umieszczenia w tym dokumencie zapisów realnie chroniących prawa i wolności obywatelskie. Wygłoszenie wprowadzenia do dyskusji organizatorzy powierzyli Lordowi Danielowi Brennaniowi. Prezentowane przezeń poglądy dałyby się streścić następująco:

Obecnie istniejąca struktura władz zjednoczonej Zachodniej Europy nie przedstawia sobą należytej wartości. System prawny nie zapewnia również dostatecznej ochrony i równej pozycji wszystkim Europejczykom. Zdaniem mówcy, Karta Praw Podstawowych jest w części powtórzeniem zasad zawartych w Europejskiej Konwencji Praw Człowieka, w części zaś – zbiorem deklaracji, nie mogących znaleźć pełnego pokrycia choćby z racji zróżnicowanego stanu zamożności społeczeństw poszczególnych krajów. Nadto, instytucje sądownicze działające w jednoczącej się Europie powinny uzyskać pełniejsze kompetencje i tym samym gwarantować rzeczywisty dostęp do wymiaru sprawiedliwości nie tylko w wymiarze wewnątrz krajowym, ale i ogólnoeuropejskim. W procesie legislacyjnym konieczny jest jak najszerszy udział ekspertów, a szczególnie w nim nacisk należy kłaść na zapobieganie przestępczości zorganizowanej i związanym z nią zjawiskom.

Zarówno Lord Brennan, jak i inni, kolejno zabierający głos dyskutanci, mocno podkreślali rolę CCBE w umacnianiu praworządności rozszerzających obszar swego działania instytucji europejskich. Owo wspólne przekonanie znalazło ostatecznie wyraz w treści uchwały, przyjętej głosami uczestników konferencji. Uchwała zawiera nadto wezwanie do wewnątrz krajowych i ponadnarodowych legislatorów o tworzenie prawa czytelnego, zgodnego ze standardami ochrony praw człowieka i Kartą Praw Podstawowych; do reformatorów Unii zaś – o taką reformę kompetencji Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości, by zapewniła ona znaczące zwiększenie dostępu doń obywateli krajów członkowskich.

Posiedzenia Stałej Komisji CCBE oraz Komitetu PECO, o dzień poprzedzające Wiedeńskie Spotkania Adwokatów, w znaczącym stopniu również koncentrowały się na sprawach związanych ze spodziewaną akcesją nowych członków. Tak jak podczas Sesji Plenarnej, która miała miejsce w początkach grudnia 2002 r., sporo dyskutowano na temat kształtu zamierzonej reformy Prezydium rozszerzonej CCBE. Równocześnie coraz bardziej wymierne stają się problemy związane z ustaleniem wysokości składek, jakie miałyby być pobierane od delegacji narodowych reprezentujących prawników Europy Środkowej i Wschodniej w związku ze zmianą ich statusu z członków-obszerników na pełnoprawnych członków organizacji. Wiąże się z tym dyskusja, jaka liczba głosów przysługiwałaby każdej z owych delegacji; dotychczas delegacje cieszące się prawami pełnego członkostwa dysponują taką liczbą głosów, jaka została im przyznana w oparciu o łącznie brane pod uwagę kryteria, wśród których najważniejsze to: ogólny stopień zamożności danego kraju oraz liczebność praktykujących w nim adwokatów. Narodowe delegacje Polski, Węgier, Czech, Słowacji i Chorwacji postanowiły wypracować wspólne w tej mierze stanowisko i niezwłocznie przedstawić je Sekretariatowi CCBE.

Ewa Stawicka